

למטפחת תזן היקרה באבלה הכבד.

בלומה וסלום היקרים !

אבל כבד ירד על כל בית-אסדות בהגיע אלינו הידיעה המרה על הסתלקותה של פנינה בתכם וחברתנו היקרה. הלא אין צריך לספר לכם, איך כולנו, כל אנשי אסדות-יעקב, חרדנו כל הזמן, יחד איתכם, לבריאותה, למצבה ולגורלה של פנינה היקרה, החביבה והאצילה.

ידענו גם ידענו טיב מחלתה, אף על פי כן, באיזה פינה נידחה שבלב קיננה תקווה עמומה - אולי, אולי בכל זאת, אולי ירחס; אולי יקרה נס ונתגלה בינתיים תרופה חדשה, תרופה מועילה יותר, משוכללת יותר, ותציל אותה מחוליה. אך הנס לא קרה, ופנינה היקרה הלכה מאתנו בדמי ימיה בהשאירה את הוריה השפולים, את אחותה ואחיה, את כל בני משפחתה, קרוביה, חבריה וידידיה ואת כל בית-אסדות בצער, ביגון וב- אבל כבד.

יסורים וסבל רב, יסורי-גוף ויסורי-נפש היו מנת-חלקה בשנתיים האחרונות. את סבלה הנפשי בנפול בחיר-לבה במלחמת יום-הכיפורים נשאה באצילות ובגבורה רוחנית עילאית, אך הצער והכאב כירסמו בלבה. על יסורי-הגוף, אלה תופעות-הלוואי של מחלתה, התאמצה להתגבר בכל כוחותיה. את כל זה ראינו, גם כאבנו, מאין יכולת לעזור לה, או לפחות - להקל עליה את יסוריה. הן היתה הבת היקרה אהודה על כולם, על כל אנשי המקום, ללא הבדל גיל, מוצא ותכונות-אופי. ואף היא היתה מסבירה פנים לכל מי שעמו באה במגע, שכן הסברת-פנים היתה אחת מתכונותיה הטבעיות.

חברים יקרים, אין אני בא לנחמכם, שהרי אין תנחומים בפי, כי גדול האסון, עמוק הכאב ורב הצער על אבדן הבת הצעירה. רק זאת אוכל לומר לכם: איתכם אנו כולנו בצערכם ובאסונכם המשפחתי. אני תפילה, שהנותן ליעף כוח ישלח לכם כוחות נפשיים לשאת בצערכם ולהמשיך בחייכם - למען בניכם ונכדיכם ולמען זכרה של פנינה היקרה, שאילו יכלה עתה להביע רצונה היתה, בוודאי, מבקשת מכם אותם דברים עצמם...

סלכץ ברגסי ידידות ובצער בלב

יצחק מאור